

Simons

betere

berichten

Herman van der Meijden heeft het er al jaren over. Stedelingen willen niet dat er gezaagd wordt. En tot zijn ergernis sluiten (stedelijke) beleidsmakers zich daar gewoonlijk bij aan. Ook hoor je nogal eens zeggen dat dit zagen nabij 'plaatsen waar mensen wonen' tegenwoordig niet meer kan. Die spreker vergist zich. Het protest tegen het zagen van grote, gezonde bomen is van alle tijden. Mensen laten hun ongenoegen tegenwoordig wellicht wat eerder en krachtiger horen. Het vraagstuk hoe om te gaan met bossen in de buurt van mensen, krijgt steeds meer aandacht. Er wordt hele stuedagen aan gewijd, er is zelfs een nieuwe 'wetenschap' ontstaan: urban forestry.

De angst voor negatieve reactie op zaagwerkzaamheden is groot en veel beheerders, met name van gemeentebossen, worstelen ermee. Toch ligt de oplossing erg voor de hand. Voor de beheerder van stadsbos gaat het om drie punten:

1 *verlaat* uw productiedoelstelling; 2 heb *respect* voor de belangen van de wandelaars: beperk hun ongemak tijdens de werkzaamheden en neem hun vragen serieus; 3 probeer *vertrouwen* voor het werk te winnen door middel van communicatie. ad 1: Dat wil overigens niet zeggen dat er geen ruimte is om

Tussen draagvlak en zaagvlak

waardevol hout te laten groeien, of te oogsten. Het uitgangspunt van het beheer moet zijn: mooi bos maken.

ad 2: Wandelaars maken er de meeste uren, zeker de hondenbezitters. Het is *hun* bos. Alle redenen om hen serieus te nemen en dus ook hun wandelgenoegeen zo min en kort mogelijk te verstoren. ad 3: Afhankelijk van de temperatuur van de plaatselijke soep zal communicatie variëren van een stukje in de krant tot een uitvoerig communicatietraject met inspraak in beheersplan en informatieavonden. Kies in alle gevallen voor een open houding naar het publiek. We hebben een prachtig vak en niets te verbergen. En praat niet te lang in zaaltjes, maar ga snel naar buiten voor een excursies.

Voor veel beheerders is het nog even wennen, maar ik verzeker u dat het stimulerend is om mensen die *echt geïnteresseerd* zijn mee te laten praten over een deel van de keuzes. Er is vaak niet één oplossing, bijvoorbeeld ten aanzien van de keuze van toekomstbomen. De bosgebruikers moet vertrouwen krijgen in de beheerders: "Die mannen zijn goed bezig: ze hebben er verstand van, ze zijn enthousiast over hun werk, en eigenlijk willen ze dingen die wij ook willen".

Twee voorbeelden waarbij ik het communicatietraject heb geïnitieerd, maar de boswachters de hoofdrol speelden.

Boswachter Wijnand Blaauwendraad van het Utrechts Landschap haalde de afgelopen winter andermaal zo'n 700 m³ hout uit het Zeisterbosch waaronder dikke douglassen die moesten wijken voor oude groveden. "We hebben er in het begin

aardig wat tijd in gestopt, maar nu het vertrouwen er is, komen er nauwelijks nog opmerkingen van het publiek. Het is wel belangrijk om meteen na het werk, soms dagelijks, de paden op te knappen".

In park Sonsbeek in Arnhem is opzichter Jeroen Glissenaar de afgelopen winter flink aan het zagen geweest. "We hebben veel aandacht besteed aan de voorlichting o.a. met stukjes in de krant en op plaatsen waar gewerkt werd zijn bordjes geplaatst met korte uitleg én mijn telefoonnummer. Bereikbaar zijn voor vragen en klachten is wezenlijk. Tijdens excursies gingen we naar plekken waar we resultaten van eerdere zaagacties lieten zien. Het belangrijkste is: *eerlijk* zijn met je verhalen, dus geen smoesjes over zieke bomen en zo!" Natuurlijk kost communicatie tijd, maar dat is de prijs van het stadsbos. Het gaat om een investering, want als er eenmaal vertrouwen is, kan de communicatie een stuk eenvoudiger.

Simon Klingens

